

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL CAU DE LES ÀGULES

Estrella Polar

Il·lustracions de Carles Dalmau i Nil López

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL CAU DE LES ÀGUILES

Il·lustracions de Carles Dalmau i Nil López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Magic Animals. La guarida de las águilas*

© del text: Susanna Isern, 2025

© de les il·lustracions: Carles Dalmau i Nil López, 2025

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2025

ISBN: 979-13-87519-93-3

Dipòsit legal: B. 9.068-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El curs havia acabat. Els dies eren més llargs a la vall de Blim, el sol ja començava a escalfar.

—Per començar bé l'estiu he organitzat una festa de pijames a la cabana de l'arbre —va dir la Silvana.

—De debò? —vaig preguntar emocionada; era la primera vegada que ens deixava convidar algú a casa.

—No et fa por que en fem alguna de grossa?

—va intervenir l'Èric.

—Crec que podríeu passar per nens normals.

—va dir la Silvana amb un somriure—. Us donaré un vot de confiança.

—Em posaré amb la llista de convidats! —va exclamar la Yuna.

—Bé, en realitat ja me n'he ocupat, d'això... Hi, hi! —va dir la Silvana amb el seu riure nerviós.

—Espero que hàgiu inclòs l'axolot Kira —va intervenir el Nico, esperançat.

—Els convidats són l'Ernllest i la Marisàvia —va anunciar la Silvana, tal com raja—. Arribaran a les vuit.

Com? Què? De debò?

Si hi havia uns nens a classe als quals detestàvem, eren l'Ernllest i la Marisàvia. I no era pas únicament perquè els sortia brodada qualsevol activitat que la professora Mery ens proposés ni perquè sabessin tot el que s'havia escrit als llibres (segons ells fins i tot en els del futur, tot i que estic segura que això s'ho inventaven). És que, a més, eren un parell de tramposos i sovint es reien de nosaltres. Com quan a la Cloe li va agafar per saltar de taula en taula seguint una papallona que s'havia colat

per la finestra o com quan a l'Èric li va començar a picar tant l'esquena que se li va acudir rascar-se amb el penjador. Entesos, és veritat que van riure tots els nostres companys, però juro que els «hi, hi, ha, ha» de l'Ernllest i la Marisàvia van ser més alts i més llargs.

No ens aveníem, això era innegable. Malgrat tot, el Faustut (que era l'avi de la Marisàvia) i la Silvana eren grans amics i, pel que es veia, s'havien proposat que acabéssim fumant la pipa de la pau, i no se'ls havia acudit una idea millor que organitzar una festa de pijames. Quin superplà!

Els convidats van arribar a la cabana de l'arbre a les vuit en punt. L'Ernllest duia una maleta de rodets. Sí, ho has llegit bé: una maleta, i de les que porten rodes!

—On dimonis vas amb això? A passejar per la ciutat? —vaig preguntar, amb ironia.

—La casa de l'arbre no sortirà volant com una nau espacial... —va dir la Yuna.

—No us ha dit el Faustut que passarem aquí tot l'estiu? —va preguntar la Marisàvia.

—Com? —va dir la Cloe, esbufegant.

—És broma, burros. Vinga, ganàpia, ajuda'ns a pujar la maleta —va dir l'Ernllest, dirigint-se a l'Èric.

Allò començava molt però que molt malament.

La Silvana havia preparat entrepans de salsitxes amb formatge, i la Yuna, com no, magdalenes. Ja ens havia advertit que no

agaféssim les que tenien el barretet de carabassó, perquè duïen un ingredient especial per als nostres convidats. Però, és clar, aquestes tenien pinta d'haver sortit de la cuina d'una mansió encantada, i l'Ernllest i la Marisàvia es van llançar a agafar les de xocolata amb gerds, i al Nico i a mi ens van tocar les de carabassó. Hi vaig clavar queixalada, per dissimular, és clar.

Més m'hauria valgut no dir ni piu, perquè el farciment era una massa verda i enganxifosa; no vaig voler preguntar de què es tractava, però la cara d'espant de la Yuna era un poema... El Nico devia tenir molta gana, perquè se la va cruspir en un tres i no res.

Va arribar l'hora d'anar a dormir. Bé, en realitat era d'hora, però és que no hi havia gens de bon ambient. Teníem ganes de tancar els ulls i que els convidats se n'anessin a casa seva d'una vegada. L'Ernllest i la Marisàvia van treure els pijames. El d'ella era de quadres escocesos de franel·la, el d'ell, de seda de la bona. Eren repel·lents fins i tot per a això.

—I els vostres pijames? —va preguntar la Marisàvia.

—Bé —vaig dir—, és que no en fem servir.

